

Pastýřský list pro 1. neděli adventní 2022

Drazí bratři a sestry,

vstupujeme do doby adventní, na niž se mnozí z nás těší. Vesměs pozitivní vnímání tohoto období letos narušuje válka na Ukrajině a s ní spojený nárůst cen za energie a obecně ekonomická nejistota či stále přítomný covid, tedy skutečnosti, které někdy až bolestně zasahují do našich životů. S touhou a nadějí očekáváme zprávy o tom, že se situace začíná měnit k lepšímu, ale prognózy dalšího vývoje nejsou příliš optimistické. A tak nezaškodí položit si otázku: Co mohu spolu se svými nejbližšími dělat, abych jen nečekal a nespolehal se na to, že to za mě někdo vyřeší?

Nejen křesťané, ale všichni lidé touží po větší míře jistoty. A tu nám nabízí Bůh. Zaposlouchejme se do slov proroka Izaiáše v úryvku dnešního 1. čtení: *„Stane se v posledních dnech: Pevně bude stát hora s Hospodinovým domem na vrcholu hor, vyvýšena nad pahorky.“* Kolik věcí se za poslední roky ve světě změnilo, jak snadno vzalo za své naše přesvědčení, že přinejmenším některé z nich mají pevnou, trvalou hodnotu? Hospodinova hora je to, co nabízí Bůh člověku - oporu, svou blízkost, vnitřní světlo, lásku a naději. A ta se nezměnila, ani se nestala pro nás nedostupnou. Napodobme počínání národů a kmenů z Izaiášova vidění a s odhodláním zvolme: *„Vzhůru, vystupme na Hospodinovu horu, do domu Jakubova Boha! Ať nás naučí svým cestám, chodme po jeho stezkách!“* Možná jsme některé Hospodinovy cesty opustili a putovali po svých stezkách. Inu, stalo se. Ale je povzbuzující vědět, že se máme ke komu vrátit a kudy jít.

Apoštol Pavel nás v dnešním úryvku z listu Římanům vybízí: *„Víte, jaký je (nyní) čas: že vám už nastala hodina, kdy je třeba se probrat ze spánku.“* Nám lidem se stává, že při něčem usneme, na něco zapomeneme, cosi důležitého se vytratí z naší mysli. Ale začíná advent, doba, kdy se dá mnohé udělat a změnit. Z řady možných výkladů slova advent je mi nejbližší tvrzení, že pochází z latinského slovesa *advenio*, tedy *přicházím*: to Pán Ježíš přichází a chce vstoupit do mého srdce, do mého života, rodiny, práce a starostí. Proto chci vystoupit na Hospodinovu horu a vejít do jeho domu, proto se chci probrat ze spánku, do něhož jsem upadl.

Hledáme-li vzor hodný následování, pak opravdu dobrý příklad nám poskytuje životní odkaz Božího služebníka Antonína Cyrila Stojana, od jehož smrti uplyne v příštím roce 100 let. Byl bych rád, bratři a sestry, kdybychom se vrátili k jeho dílu, které si budeme v nadcházejících měsících připomínat jak na Velehradě, kde je v královské kapli baziliky pohřben, tak na Svatém Hostýně a jiných místech spjatých s jeho životem. Veden Božím duchem dokázal vhodně reagovat na nedostatky své doby a na bolesti svých bratří a sester. Například jeho

zásluhy o pořádání Unionistických sjezdů Slovanů nás mohou inspirovat k úsilí o sjednocování lidí, neboť rozporů a rozdělování je v dnešní společnosti více než dost. Z vynikajících ctností tohoto Božího služebníka můžeme vyzdvihnout lásku, s níž budoval vztahy, a osobní zájem, který mnohým projevoval oslovením či dopisem, a na jehož základě získal pojmenování »tatíček«. Také naše osobní vztahy často potřebují posílit, oživit opravdovou láskou a srdečným zájmem o druhého. Možná právě snaha přispět k jednotě a dobrým vztahům kolem sebe bude tím správným předsevzetím pro nadcházející adventní dobu.

K pokojnému prožití adventu Vám všem žehná

+Josef Nuzík, administrátor diecéze